

[Ole Bjørn Kraft.]

ordførers tale, som jeg hørte med ærlig forbavselse. Jeg har forstået, at regeringen og regeringspartiet er stærkt interesseret i at understrege værdien af, at vi ikke kommer ud i en politisk strid på det nuværende tidspunkt, da forudsætningen for at træffe afgørelse af, hvilken vej vi skal gå, endnu ikke er tilstede. Men hvorfor var der så megen slet skjult polemik i den socialdemokratiske ordførers tale? Hvorfor bliver andres opfattelse altid til partipolitik, udtryk for nervøsitet, udtryk for mindre ansvarsfølelse, når man dog selv så udpræget giver udtryk for sin vurdering? Har den ærede socialdemokratiske ordfører da patent på sandheden? Har han patent på den eneste rette vurdering? Hvorfor kaster forskellige udtalelser skygge over Sverige, når den socialdemokratiske ordførers tale i dag ikke kaster skygge over Norge eller den norske regering? Jeg nævner dette, fordi det ikke har kunnet undgå at vække en vis opmærksomhed, at det norske navn, som det danske arbejderpartis ordfører i dag nævnte, ikke var statsminister Gerhardsens, ikke var udenrigsministers Langes, men var stortingspræsident Natvig Petersens, der dog er i en vis opposition til den norske regering. Naturligvis fik stortingspræsidentens udtalelse karakter af at være særlig ansvarsbevidst, særlig værdifuld, men er den norske regerings standpunkt, udenrigsminister Langes og statsminister Gerhardsens ikke også det? Det ærede medlem vil så nødigt have partipolitik, hvorfor tager han så stilling til den norske partipolitik i denne sag. Det er ganske klart, at stortingspræsident Natvig Petersens udtalelser har gjort et stærkt indtryk på den ærede ordfører, hvad de åbenbart ikke har gjort på den norske udenrigsminister, der forhandler i Washington. Jeg vil iøvrigt gerne spørge, om man tror, at man fremmer nordiske forhandlinger i Washington hermed. Mon ikke det rigtigste ville have været, om regeringens ordfører havde indskrænket sine mæglingsbestræbelser til de danske partier, og regeringen havde indskrænket sig til at mægle mellem landene og ladet være at søge at mægle i partistridigheder i andre skandinaviske lande?

Jeg er nu nået frem til mine afsluttende bemærkninger.

Medens denne debat finder sted i den danske rigsdag, foregår der endnu drøftelser i Washington, hvor den norske udenrigsminister og de skandinaviske landes ambassadører orienterer Amerika om Skandinaviens stilling, om de ønsker, vi nærer, og det håb, vi endnu ikke har opgivet om Skandinaviens samling om de foreliggende opgaver, samtidig med at vi får lejlighed til nærmere at blive orienteret om Amerikas vurdering og Atlantpagtens indhold og rækkevidde. Før denne sidste mulighed for et skandinavisk samvirke om vort sikkerhedsproblems løsning er prøvet til bunds, kan hverken den danske regering eller rigsdag tage endelig stilling til det spørgsmål, der foreligger for os og Norge om at deltage i drøftelserne om Atlantpagten. I alle de nordiske folk vil det føles som en lykke, hvis den skandinaviske forsvarsunion kunne blive en realitet, en virkelig styrkelse af vor sikkerhed og derved et led i demokratiernes bestræbelser for at bevare freden og at sikre friheden. Det er en stor opgave, der påhviler de skandinaviske landes repræsentanter og deres udenrigsledelser. Med glæde vil mit parti give tilslutning til en skandinavisk pagt, som alle tre lande med fuld fortrøstning og overbevisning kan slutte sig til, men eet krav føler vi os berettiget, ja, forpligtet til at stille til vort lands regering: at den vogter vel på ikke at få et ansvar for, at slutresultatet for vort vedkommende skal blive et isoleret Danmark, der af frygt for at tage et standpunkt har mistet sine virkelige venner i verden.

Mit parti opfordrer derfor regeringen til at vogte vel på tiden og begivenhederne. Vi har givet regeringen støtte til dens nordiske politik, og vi vil vedblive dermed, så længe den står på virkelighedens grund, men heller ikke en dag længere. Vort lands skæbne må ikke afgøres af et spil af tilfældigheder.

Jørgen Jørgensen: Af udenrigsministerens redegørelse fremgår det med stor tydelighed, at der i lang tid indenfor de nordiske regeringer er udfoldet store bestræbelser for at finde frem til et fælles grundlag for de tre skandinaviske landes udenrigspolitiske stilling. Jeg føler mig overbevist om, at regeringen i dette arbejde